Dankuwel dat ik hier mijn verhaal mag komen vertellen en dat u de moeite heeft gedaan om naar hier te komen vanavond. Er is mij gevraagd om te komen vertellen wat het voor mij betekent wanneer ik zeg dat ik christelijk gelovig ben. Ik moet nu al toegeven, dat het me enkele weken tijd gekost heeft om een antwoord op die vraag te formuleren. Allereerst noopte die vraag mij terug te duiken in mijn verleden en een blik te werpen op het pad dat ik reeds aflegde.

Ik wil nu al benadrukken dat wat ik ga vertellen, niet zal gaan over een bepaald geloof, maar wel over een bepaalde geloofs-beleving. Die nuance is belangrijk. Het is een subjectief verhaal waarin ik persoonlijke ervaringen met u zal delen. Die ervaringen hoeven zeker niet gedeeld te worden door andere gelovigen en kunnen geenszins worden veralgemeend.

Om te begrijpen waar ik nu sta, moet ik u eerst vertellen waar ik vandaan kom. Het komende halfuur neem ik u mee op een reis terug in de tijd. Als kind groeide ik op in Oelegem en ging daar naar een katholiek schooltje, waar meneer pastoor nog regelmatig op bezoek kwam in de klas. Met Pasen mochten we paaseitjes gaan rapen in de tuin van de pastorie en in de aanloop naar kerst hing er op onze speelplaats een grote adventskrans, waar de hele school zich rond verzamelde aan het begin van iedere adventsweek. Dan stak de directeur weer een kaarsje aan en zongen we samen; 'het is weer zover, het is weer advent, kijk hoe het eerste kaarsje brandt….' Kerstmis was voor mij een hoogtepunt, samen de kerstboom versieren en dan de kerststal opbouwen. De kerststal was altijd de kers op de taart en ze was niet compleet zolang het kindje Jezus er niet in lag. We waren thuis nochtans geen echte kerkgangers, mijn moeder was en is gelovig maar mijn vader niet.

Mijn grootouders waren dan wel weer echt katholiek. Met hen ging ik soms mee naar de zondagse kerkdienst en ik had een grootmoeder die 's avonds voor het slapengaan met ons bad: danke jezeke zoet, die ons Ninneke beware moet, voor water vuur, trammekes en ottomobilekes. En maak aub van ons Ninneke, een braaf kinneke…. Ik vroeg me altijd af hoe dat gebedje dan klonk als je Jantje of Sofietje heette, want dat rijmt niet op kinneke. Ik weet overigens ook niet of het gebedje verhoord werd, want Ninneke werd geen braaf kinneke. Verder bracht mijn grootmoeder soms ook Mariabeeldjes voor ons mee met gewijd water uit Lourdes, maar dat vonden wij thuis allemaal maar 'commerce' en we goten het water bij de planten. En ik moet toegeven, die planten schoten nadien niet harder op dan andere.

Ik koester dus heel warme herinneringen aan mijn lagere schooltijd, het geloof was er altijd wel ergens aanwezig, hetzij vaak op de achtergrond, maar ik groeide op met de idee van Jezus als zijnde de vriend van ieder kind.

_____

Toen ik naar het secundair onderwijs in de stad trok en zo de vaste contouren van de Oelegemse kerktoren steeds meer uit het zicht verdwenen, zo deemsterde ook het geloof langzaam maar zeker naar de achtergrond. Wat vroeger een veilige en knusse haven was gebleken, werd voor mij als tiener plots een plek van stilstand en verveling. Ik was een lastige puber en rebelleerde tegen mijn ouders en tegen de school. Aan mijn secundaire schooltijd heb ik dan ook geen goede herinneringen. Ik werd regelmatig gepest en vond er mijn draai niet, spijbelen was mij niet onbekend. Ik veranderde wel 5 keer van school; ik zocht een groep

waar ik bij kon horen en had nood aan een identiteit. Mijn ouders waren radeloos want elk nieuw pad dat ik insloeg, bleek telkens opnieuw één van mislukking. Ik volgde toen ook zedenleer op school.

In de laatste graad van mijn secundaire loopbaan, veranderde er iets. Ik kwam terecht in een echte stadsschool in een klas met veel moslimjongeren, die overtuigd in hun geloof stonden en zich daar ook in verenigd wisten. Het maakte indruk op mij en ik raakte er door gefascineerd, ook al was ik op dat moment totaal niet bezig met het leiden van een godsdienstig leven, laat staan dat ik dat beoogde.

Ik was nog steeds een losgeslagen projectiel, als ik dat zo mag omschrijven. Uitgaan, roken, experimenteren met drank of zelfs al eens met drugs,… het passeerde allemaal de revue en het mag dan eigenlijk ook een eerste wonder heten dat ik uiteindelijk na 8 moeizame jaren mijn secundair diploma haalde, mede dankzij de onophoudelijke inzet van mijn moeder en tante die allebei ook lesgaven op mijn school. Ik beschrijf het hier bewust als een eerste wonder, want dat was het echt wel.

Ik koos ervoor om in de voetsporen van mijn moeder, tante en grootmoeder te treden en schreef me in voor de lerarenopleiding secundair onderwijs in Brussel. Ik moest 2 vakken kiezen om mij in te specialiseren; Nederlands werd het eerste en het tweede wist ik niet goed. Toen ontdekte ik dat je in de Erasmushogeschool in Brussel, het vak islamitische godsdienst kon kiezen als één van je specialisaties. Dat leek me wel wat ; het was 'nieuw' en 'anders' en bovendien was ik al eerder getriggerd geraakt door die moslimjongeren waarmee ik in de klas gezeten had.

Dus daar zat ik dan plotseling, als énige studente met een Vlaamse achtergrond in een klas met 30 jongeren die meestal een Marokkaanse of Turkse achtergrond hadden. Ik hoef u niet te vertellen dat ik daar de vreemde eend in de bijt was, maar ik werd er opgenomen in de groep als zijnde één van hen.

Mijn vriendinnengroep bestond plots uit gesluierde moslima's en mijn weekends werden niet meer getekend door La Rocca en de Carré, maar waren gevuld met samen gaan shoppen in de Rue de Brabant in Brussel-Noord, (niet te vergelijken met de Meir in Antwerpen!) en nadien gingen we samen een 'sandwiche poulet' eten in één van de vele *halaal* snackbars. Heel geleidelijk aan kwam ik in een nieuw soort gemeenschap terecht, een gemeenschap waar het niet uitmaakte of je dik, groot, dun of klein was, maar waar slechts één bepalende factor de lijm was die de groep samenhield: het islamitische geloof. Ik ging boeken lezen over de Islam en ontmoette op internetfora andere Vlaamse meisjes die bekeerd waren tot de Islam. Zo begon mijn leven langzaamaan een nieuwe wending te nemen; ik bezocht lezingen over geloofsthema's, ging naar de moskee, winkelde in kledingzaken waar speciale kledij voor moslimvrouwen verkocht werd,…

Wat me ook zo aansprak in de Islam was dat deze godsdienst een zeer duidelijk kader bood met strak afgelijnde regels en een eenvoudige theologie. In de Islam is maar één God, die profeten heeft gestuurd naar de mensheid om Zijn boodschap te verkondigen. Het leven was verder simpelweg opgedeeld in dingen die halal (toegestaan) of haraam (verboden) waren. Ik wist eindelijk hoe ik mijn leven moest en zou leiden. De eerste jaren was ik zeer gelukkig in de

Islam en ik behoorde tot een warme gemeenschap met mensen die mij op handen droegen. Bekeerlingen genieten een groot aanzien in de moslimgemeenschap, zij worden met open armen verwelkomd. Met mijn toenmalige beste vriendin ging ik op reis naar Marokko en bad daar tijdens de maand Ramadaan in het holst van de nacht onder een heldere sterrenhemel met duizenden mensen. En dan die oproep tot gebed die over alle daken van de stad weergalmde en tot in de verste uithoeken liet horen; Allahoe akbar, God is de grootste,… Daar voelde ik heel diep dat ik deel uitmaakte van een veel groter geheel. Ik durf ook zeggen dat ik God daar af en toe heb mogen ontmoeten.

Hoe meer ik me tijdens mijn studies verdiepte in het geloof en hoe meer kennis ik kreeg, hoe hoger de lat ook wel alsmaar kwam te liggen. De Islam was redelijk veeleisend. Er waren veel geboden en verboden en het werd voor mij alsmaar moeilijker om deze vol te houden. Waar ik initieel vrijheid en openheid had ervaren, begon er nu steeds vaker een last op mijn schouders te drukken. Hoewel ik geen moeite had gehad met het opgeven van roken, alcohol drinken en varkensvlees eten, gingen de voorschriften waaraan ik als een goed moslim moest voldoen veel verder dan dat. Bij mijn officiële toetreding tot de Islam had ik trouwens in de moskee een boek gekregen, met als titel; 'Beste zuster, dit is hoe Allah en zijn boodschapper willen dat jij bent'.

Als ik echt wilde gehoorzamen aan de wil van Allah en Hem tevreden wou stellen, dan mocht ik ook geen muziek meer luisteren, niet aan tafel zitten bij mensen die alcohol dronken, niet naar de cinema gaan, dan moest ik zo weinig mogelijk op plekken komen waar andere mannen aanwezig waren, dan mocht ik mijn wenkbrauwen niet meer epileren, kon ik ook nergens gaan werken waar ik mijn hoofddoek moest uitdoen, enzoverder…

Logischerwijze zorgde deze levensstijl ook voor wrijvingen binnen mijn eigen familie. Mijn grootouders hadden er veel verdriet van en begrepen niets van mijn keuzes. In mijn ogen waren zij de dwalenden en ik bad dat zij gered mochten worden uit het eeuwige vuur van de hel, dat hen ongetwijfeld stond te wachten. Ik herinner me nog één moment waarop mijn grootvader zaliger tegen me zei; "Ik bid elke dag tot onze lieve Heer, dat je de weg terug mag vinden naar het katholiek geloof." Ik weet dat ik toen zeer stellig en met volle overtuiging heb antwoord: Bompa, ik zie je graag, maar dat gaat zeker nooit gebeuren."

U begrijpt wellicht nu al dat het feit dat ik hier vandaag voor u sta, niet alleen als christengelovige maar ook nog eens als werknemer van de katholieke kerk , gerust als een tweede wonder bestempeld mag worden. Maar dus even terug naar mijn toenmalige worsteling met de vele regels binnen de Islam. Ik was na vele jaren zodanig geïntegreerd geraakt in de moslimgemeenschap, dat ik ook daar had gezien dat ik niet de enige was die wel eens worstelde met al deze regels. Dit was echter geen voorwerp van onderling gesprek of discussie, want de wetten van de Islam werden niet in vraag gesteld. Wie er niet aan kon voldoen, deed dan ook dingen in het geheim.

Dat leidde op zijn beurt tot enorm veel hypocrisie en schijnheilig gedrag. Ik begon me steeds meer af te vragen of al deze dingen eigenlijk wel haalbaar waren en -nog veel belangrijker- of Allah dit werkelijk allemaal van mij vroeg om in zijn gunst te kunnen komen. Het leek wel onmogelijk om deze God tevreden te stellen. De dreiging van de hel loerde achter iedere hoek

en het paradijs leek iets dat enkel weggelegd was voor heiligen – die overigens niet bestaan in de Islam. Bovendien had ik geen persoonlijke relatie met Allah en was hij voor mij een God op afstand. Ik had het gevoel dat ik Hem vooral moest vrezen en mij aan Hem moest onderwerpen. Als ik voor hem knielde was dat omdat ik mezelf moest kleineren zodat Hij groter kon worden. Bidden moest bovendien in het Arabisch, wat onvermijdelijk een afstand creëerde tussen mij en Hem.

Langzaam maar zeker kwam mijn godsbeeld kwam op losse schroeven te staan: wie is God? Wat verlangt Hij van mij? Waarom vraagt hij mij bepaalde dingen wel of niet te doen? IK zat met veel vragen maar durfde nog niet op zoek te gaan naar antwoorden. Ik voelde wel dat het geloof – of alleszins de manier waarop ik het geloof beleefde – mijn hart alsmaar meer beknotte in plaats van het vrij te maken. Er was geen vreugde meer, vooral angst en heel veel vraagtekens. Ik vond het ook moeilijk om écht van de profeet Mohammed te houden, wat wel verondersteld werd. Hij bleef altijd toch een vreemde, iemand uit een continent ergens ver weg waar ik me niet mee verbonden voelde. Diep in mijn hart hield ik eigenlijk nog altijd meer van Jezus, maar die gedachte duwde ik snel weg als ze de kop op stak.

Onvermijdelijk kwam ik uiteindelijk op een punt terecht waarop ik niet langer kon voldoen aan de resem eindeloze voorschriften die ik moest volgen. Ik was teleurgesteld in mezelf en in de gemiddelde moslim. Ik herviel terug in mijn oude gewoontes: ik ben ook redelijk zwart-wit, bij mij is het alles of niets. (hoewel ik erbij moet zeggen dat ik met het ouder worden ook wel meer en meer grijstinten ontdek).

Op de hogeschool, waar ik bekend stond als vrome bekeerlinge, begon men de oprechtheid van mijn geloof in twijfel te trekken. Mijn hechte vriendschappen verwaterden, want het fundament waarop ze gebaseerd waren, was er niet meer.

Ik moest zelfs op het matje komen bij de moslimexecutieve omdat men zich daar afvroeg of ik nog wel de juiste leer zou doorgeven aan de leerlingen. Ik studeerde uiteindelijk af als leerkracht Nederlands en Islamitische godsdienst, maar het leverde mij wel een schorsing op waarin ik gedurende 6 maanden geen islamitische godsdienst meer mocht onderwijzen.

Omdat er na mijn afstuderen niet meteen een duidelijk perspectief was en ik niet wist welke richting ik professioneel verder wilde uitgaan, vertrok ik naar Abu Dhabi waar ik aan de slag ging als airhostess bij een Arabische luchtvaartmaatschappij. Daar voelde ik me letterlijk en figuurlijk zo vrij als een vogel: ik vloog de wereld rond en ontmoette mensen van allerlei landen en culturen. Het dynamische leven in de luchtvaart sprak mij erg aan. Elke werkdag was anders en mijn wereldbeeld werd daar enorm verbreed. Ik bleef 1,5 jaar in Abu Dhabi wonen en hoewel ik het islamitisch geloof niet meer praktiseerde in die tijd was ik het niet kwijt. Ik geloofde nog steeds in God, en toen mijn mama in Abu Dhabi op bezoek kwam gingen we zelfs samen -van kop tot teen getooid in lokale klederdracht- naar het vrijdaggebed in de beroemde Sheikh Zayed moskee. Ik weet nog dat zij daar eigenlijk niet binnen mocht tijdens het gebed, maar ik zei haar; mama, je moet mij gewoon nadoen en doen alsof je één van hen bent! Een reistip misschien, voor als u zelf eens op vakantie gaat naar ginder.

Na mijn terugkeer in België ging ik aan de slag bij Brussels Airlines omdat ik mijn werk in het vliegwezen graag wilde verderzetten dichter bij huis. Omdat ik niet onmiddellijk een adres had

in België bij mijn terugkeer, ging ik opnieuw bij mijn ouders inwonen. Na die toch wel turbulente jaren als jonge twintiger, kwam ik dus plots terug in het landelijke Oelegem terecht, waar ik onder moeders en vaders vleugels, eindelijk terug wat tot rust kwam. Ik woonde dus terug 'onder de kerktoren'.

En daar, kwamen lang vervlogen herinneringen en gevoelens uit mijn kindertijd terug naar boven. Op een dag tijdens een frisse wandeling, ging ik eens een kijkje nemen in de Oelegemse dorpskerk. Met de nodige reserves weliswaar, want een kerk binnenstappen, vol met heiligenbeelden -vanuit mijn islamitisch blikveld waren dat trouwens 'afgodsbeelden' - was iets wat ik al jaren niet meer gedaan had en wat ook de nodige weerstand opriep. Die dode, lijdende Jezus die daar boven het altaar hing vond ik weerzinwekkend en gaf me zeker geen gevoel van blijdschap of herwonnen vreugde.

Maar ergens kwam ik in die kerk ook weer een beetje thuis, hetzij dan nog vooral dan fysiek. Hier had ik 'die Jezus' ooit ontmoet, die goede vriend uit mijn jeugdjaren die ik al lang geleden uit het oog verloren was. Ik slenterde langs de kruisweg, mijmerde weg bij de brandende kaarsjes, en hoorde in mijn hoofd opnieuw de liederen die we hier vroeger samen hadden gezongen. Langzaam maar zeker vulde de ruimte zich met de warmte die ik hier ooit ervaren had en herinneringen aan een ver verleden kwamen opnieuw tot leven. Een piepklein waakvlammetje was ontstoken.

Enkele weken later besloot ik om de kerkdienst eens bij te wonen: als externe bezoeker weliswaar en puur uit nieuwsgierigheid. Ik deed dat niet als een lid van de kerkgemeenschap, noch beoogde ik dat te worden! Het was heel observerend allemaal; zonder kruistekens te maken of ter communie te gaan (wat was dat trouwens ook?), maar gewoon luisterend naar de verhalen. Die verhalen weekten iets los in mij; wat een liefde, genade en barmhartigheid. En ook al had ik deze verhalen al eerder gehoord in mijn jeugd, het leek alsof ze nu voor het eerst pas écht binnenkwamen.

Eén verhaal in het bijzonder greep me enorm aan, dat van de overspelige vrouw die volgens de joodse wet gestenigd moet worden en waarbij Jezus tegen de omstaanders zegt: wie zonder zonde is, werpe de eerste steen. Niemand werpt de eerste steen, één voor één druipen de omstaanders af en de vrouw gaat vrijuit. Ze wordt verlost van haar zonden en **niet** gestraft want de Heer heeft genade met haar. Het voelde op dat moment voor mij alsof ik die vrouw was.

Ik, die altijd in zonde leefde en telkens opnieuw de straf van Allah verdiende omdat het mijn eigen schuld was, hoorde nu dat er vergeving en genade mogelijk was. Deze God was blijkbaar begaan met mensen, Hij had begrip voor hun fouten en tekortkomingen. Bovenal liet Hij zien dat er een nieuwe kans is: 'Ga, en zondig voortaan niet meer.' Het mosterdzaadje dat lang geleden in mijn hart geplant was, begon te ontkiemen. En terwijl het reizen op mijn werk onverstoord verderging, stak nu ook de innerlijke reis opnieuw de kop op.

Hoewel er iets in mij was losgemaakt, moest ik meer te weten zien te komen. Ik wilde weten wie die christelijke God is, wat Hij van de mensen vraagt en waar het christelijk geloof voor staat. Ik schreef me in als vrije student aan de Faculteit theologie en religiewetenschappen en koos daar enkele vakken die mijn nieuwsgierigheid wekten en ook soms mijn wenkbrauwen

deden fronsen: christologie en triniteitsleer, inleiding tot de wijsbegeerte, geloof en ethiek,… Daar ging er een nieuwe wereld voor mij open: hier mocht ik voor het eerst nadenken over wie God is. Ik maakte er kennis met verschillende visies en denkers doorheen de geschiedenis, en ontdekte een dynamisch godsbeeld waarover gesproken én nagedacht mocht worden.

Ik ontmoette en praatte er ook met christelijke medestudenten waardoor ik ontdekte dat gelovig zijn ook op een heel andere manier beleefd kan worden. Zij gingen 's avonds wel gewoon op café of deden leuke dingen met vrienden, maar dat deed niets af aan hun relatie met God of aan hun geloof.

De echte ommekeer, en het was dus wel echt een ommekeer deze keer, kwam er toen we in de Goede week met de faculteit naar de Sint-Andriesabdij in Brugge trokken. Daar kwam ik echt in het hart van het christendom terecht en ook terug in mijn eigen hart. De stilte in de eeuwenoude kloostergangen, het zingen van de psalmen, de ontmoetingen en gesprekken met de paters die zeer hartelijk waren,… Maar vooral de hele liturgie rond Pasen; dat je eerst door de duisternis van het dal moet gaan alvorens je weer kunt opstaan om dan nadien tot eeuwig leven te komen,… Ik werd daar heel erg door geraakt en er zijn toen veel tranen gevloeid dat weekend.

Deze God wilde kennelijk dat ik resoluut voor het leven kies, niet voor de dood. Het was alsof ik weer mocht ademhalen. Na die **Goede** week -in alle betekenissen van het woord- durfde ik ook aan mezelf toe te geven dat ik me meer christen dan moslim begon te voelen voelde en ik begon ook terug wekelijks naar de kerk te gaan. In de jaren nadien ontmoette ik mijn partner Kris, verhuisden we samen naar Antwerpen en daar kwam ik terecht in de levendige Sint-Andriesparochie. De zondagse preken en de liturgische vieringen daar, droegen verder bij aan de ontwikkeling van mijn geloof doorheen de jaren. Ik leerde er dat een gelovig christen zijn, niet valt of staat met het blindelings volgen van een reeks geboden of verboden. Het gaat om naastenliefde, niet alleen ten opzichte van je medemens, maar ten opzichte van de hele schepping. De aarde, de natuur, de dieren, de planten,… Als christenen hebben wij de opdracht gekregen om er zorg voor te dragen. Gods glorieuze creatie, aan ons geschonken.

_____

Er zijn uiteraard dingen die ik meedraag uit mijn islamitische periode en die niet uit te vegen zijn. Zo eet ik nog altijd geen varkensvlees (hoewel ik voor curryworsten een uitzondering maak), en blijf ik ook wel wat worstelen met de drie-éne God. Voor mij is en blijft God altijd één, de Verhevene.

Verder zal ik ook nooit rechtstreeks bidden tot beelden, tot heiligen of tot voorwerpen. Voor mij zijn heiligen, mensen die tot groot voorbeeld strekken en ik zal hen eren en respecteren, maar bidden doe ik alleen tot God zelf.

Jezus is mijn leidraad en gids, hem probeer ik als maatstaf te nemen voor mijn eigen gedrag, en dat is een voortdurende oefening. Als het niet goed lukt (wat regelmatig gebeurt), ben ik niet meer bang voor Gods toorn. Ik vind het nu vooral belangrijk dat ik reflecteer over mijn gedrag en ik heb een groter zelfbesef gekregen, dat me ook toelaat om makkelijker sorry te zeggen. Ik besef, ik belijd, dat ik gezondigd heb in woord en gedachten, in doen en laten.

In de Islam geldt het principe, oog om oog, tand om tand. Dat is in het christendom helemaal omgekeerd. Jezus zegt net: **"Maar ik zeg jullie je niet te verzetten tegen wie kwaad doet. Als iemand je op de rechterwang slaat, keer hem dan ook de linker toe."** Je probeert als christen altijd in de genade en in de barmhartigheid te blijven staan, hoe moeilijk ook. Geduld en vredelievendheid wint uiteindelijk altijd, voor wie maar volhardt.

Mijn relatie met God is volledig veranderd: vroeger was hij nagenoeg onbereikbaar en dacht ik dat Hij ergens ver weg woonde -hoog boven de wolken- letterlijk en figuurlijk *neerkijkend* op mij. Nu weet en merk ik dat Hij midden onder ons woont. Ik ontmoet Hem op de meest onverwachte momenten en in gebeurtenissen in mijn leven.

Ik voel vooral heel veel dankbaarheid, soms loopt mijn hart zo over van dankbaarheid dat ik opnieuw op mijn knieën ga zitten en kniel voor God. Niet omdat Hij dat van mij verlangt of nodig heeft. Want God heeft mijn devotie **niet nodig**, Hij heeft mijn lofprijzingen **niet nodig** om God in al zijn glorie te kunnen zijn. Als ik nu voor hem kniel, doe ik dat omdat *ik* het wil, niet omdat Hij het wil. Dat klinkt heel banaal, maar is in feite is dat in wezen iets totaal anders.

Mijn grootvaders' gebeden zijn uiteindelijk verhoord -ook al heeft hij het nooit meer hier op aarde mogen meemaken- en ik ben teruggekeerd naar het christelijk geloof, iets wat ik zelf nooit voor mogelijk gehouden had. Ik heb geen spijt van het pad dat ik bewandeld heb omdat dit de weg was die ik moest gaan om hier aan te komen. Ik weet nu wel zeker dat God mij al die tijd vergezeld heeft op mijn tocht. Op eigen kracht en met mijn beperkt menselijk vermogen, had ik deze weg nooit alleen kunnen afleggen.

Gelovig zijn is voor mij; erop vertrouwen dat de Heer je draagt in dit leven en dat Hij uiteindelijk altijd het laatste woord heeft. Ik zeg dat ook vaak als ik bid tot God: Heer, ik wil graag dit of dat, maar niet mijn wil maar Uw wil geschiedde. Als het goed is voor mij, laat het dan gebeuren, maar als U denkt dat het slecht is voor mij, wend het dan van mij af. Ik wil erop vertrouwen dat Hij beter weet ik dan ikzelf, wat het beste is, ook al begrijp ik het op dat moment misschien niet.

Vanuit die levenshouding ontstond mettertijd ook het verlangen om naast mijn werk in het vliegwezen, op professioneel vlak iets te doen met mijn christelijk geloof. Ondertussen was ik al enkele jaren actief als vrijwilliger in de Sint-Andriesparochie in Antwerpen, maar ik wilde meer doen. Mijn naasten -en ik noem geen namen- zeiden me dat het combineren van mijn job als stewardess met een eventuele job bij de kerk een onrealistische droom was die praktisch onmogelijk zou zijn, mede door de grote flexibiliteit die de luchtvaartsector van mij vraagt.

Maar toen was er toch plots die éne vacature en opnieuw bleek dat voor de Heer niets onmogelijk is, en zo werk ik nu sinds anderhalf jaar ook halftijds voor het bisdom Antwerpen als medewerker diversiteit, internationalisering en migratie.

Daar mag ik onder andere bijdragen aan het bevorderen van de interreligieuze dialoog tussen de verschillende geloofsgemeenschappen in de stad, wat met mijn achtergrond als islamleerkracht zeer waardevol is.

Christelijk geloven is voor mij telkens opnieuw mogen Thuiskomen met een hoofdletter T. Het is zoals landen met het vliegtuig in Zaventem: wanneer het vliegtuig met zijn wielen de landingsbaan raakt en je voelt dat je weer **vaste grond** onder je voeten krijgt. Soms is de vlucht turbulent en zie je door het wolkendek niet meer goed waar je heen gaat. Maar dan plots breekt de zon weer door en klaart de hemel op. Dan weet je: ik ben weer thuis, dit is mijn veilige haven waar ik altijd naar mag terugkeren.

Ik sluit graag af met het laatste vers van psalm 23, dat mij zeer dierbaar is en eigenlijk in één zin verwoord wat ik u het voorbije halfuur verteld heb.

Geluk en genade volgen mij alle dagen van mijn leven,
ik keer terug in het huis van de Heer tot in lengte van dagen. (23:6)